

To je prostě jen přirozená reakce po všem tom plánování a přípravách, říkala si v duchu. Něco jako zklamání, že už to skončilo, hosté odešli a všechno se vrací do starých kolejí. Teta Virgie to nejspíš cítí taky tak.

Belinda se rychle vysvlékla ze slavnostních vínově červených večerních šatů, vzala si na sebe obyčejné béžové šaty a chystala se, že pomůže paní Staffordové Smythové uložit se do postele.

Jestli je jí tak jako teď mně, brumlala si, přijde jí společnost určitě vhod.

Ale paní Staffordová Smythová vůbec nevypadala, že by byla v nějakém útlumu. Sotva Belinda vešla do jejího pokoje, přivítala ji ještě stále plná nadšení z večírku. „To se nám to vydařilo, vid?“ rozplývala se štěstím a Belinda v odpověď mlčky pokývala hlavou. Teta Virgie se už také převlékla, místo fialových společenských šatů měla teď na sobě světle růžové. Seděla u svého toaletního stolku, odstranila si pinetky ze šedivých vlasů, mluvila na Belindin obraz v zrcadle a přitom si vlasy rozčesávala. Tváře měla zrůžovělé a hlas plný energie. Belinda od ní převzala kartáč na vlasy a jala se jí jemně pročešávat prořídlé kadeře.

„Celia mi něco navrhla,“ prohlásila teta Virgie znenadání. „Když odcházela, vzala si mě stranou a zeptala se, jestli bych nechtěla strávit nějaký čas s ní a její sestrou v New Yorku. Není to báječný nápad?“

Belindu to překvapilo tak, že se zarazila s kartáčem v ruce. To se podívejme, jaký obrat věci berou!

„Co ty na to?“ zeptala se stará dáma a otočila se k Belindě, aby jí viděla do obličeje přímo. Belindě bylo okamžitě jasné, co na to sama paní Staffordová Smythová.

„No, to... to zní báječně,“ vysoukala ze sebe Belinda.

„Vid, že ano?“ jásala stará paní. „Ano, myslím, že se mi to bude líbit. V New Yorku jsem nebyla celé roky. Strašně dlouho jsem nebyla vůbec nikde. Myslím, že to bude prostě skvělé.“

„Mohlo by ti to udělat dobře,“ vyjádřila Belinda opatrně svůj názor a cítila, jak se jí žaludek svírá čím dál víc. *Co budu mezitím dělat já?* ptala se sama sebe v duchu. *To mám tady v tom velkém domě zůstat úplně sama?*

„Podívám se tam po obchodech, zajdu si párkrát do divadla, zase si po čase poslechnu nějaký orchestrální koncert. Ano, myslím, že to pozvání přijmu.“

„A kdy odjedeš?“ chtěla vědět Belinda.

„Příští týden. Moc času na přípravy není, ale pokud je potřeba něco koupit, klidně to může počkat až do New Yorku. Bude to nádhera, zajít si také do nějakého jiného obchodu s módou, než je LeSoud.“

„Jak dlouho tam –?“

„Šest týdnů.“ V tom měla paní Staffordová Smythová jasno. „Šest týdnů. To bude tak akorát. Dost dlouho na to, aby se člověk nemusel honit ve snaze všechno stihnout, ale zase ne tak dlouho, aby začal být hostitelce na obtíž.“

Belinda přikývla. „Znáš se se sestrou tety Celie dobře?“ zeptala se.

„Ó, ano, jak by ne! Než se odstěhovala do New Yorku, byly jsme dobré, opravdu hodně dobré přítelkyně. Je jiná než Celia – je zamkřejší, uměřenější. Skutečná dáma v pravém smyslu toho slova. Před pěti lety jí zemřel manžel. Celia říká, že se z toho pořád ještě nevzpamatovala. Bude ráda, když bude mít společnost. Celia za ní jezdí minimálně jednou za rok, ale letos ji napadlo, jestli bych nechtěla jet také.“

„To je pěkné,“ usmála se Belinda. „Výlet ti udělá dobře.“ Políbila starou dámu na tvář a odebrala se do svého pokoje.

Jenže Belinda té noci ne a ne usnout. V hlavě se jí pořád honily nejrůznější myšlenky. Co budu celý den *dělat*, až bude moje zaměstnavatelka v New Yorku? Byly chvíle, kdy se cítila osamělá a bezradná, dokonce i když byla teta Virgie doma. Zdravotní stav staré dámy jí teď nepůsobil vrásky. Všechno nasvědčovalo tomu, že paní Staffordová Smythová je opět ve výborné kondici. Ale z pomýšlení, že by tu měla zůstat sama, se o Belindu pokoušela panika a připadala si ztracená.

Najednou Belindu něco osvítilo. Prudce se posadila v posteli a ve tmě se jí tvář roztáhla do úsměvu. *No jasně!* řekla si. *No jasně. Jak to, že mě to nenapadlo hned? Strašně ráda bych se podívala domů. Teď je k tomu skvělá příležitost! Nebudu si vyčítat, že jedu domů, protože o tetu Virgii bude postaráno a nebudu o ni muset mít strach.*

V tu chvíli by si Belinda mohla znovu lehnout a rovnou usnout, ale nedalo jí to. Myšlenky jí v hlavě pádily jako splašené. Domov! Snažila se představit si, jak se asi všichni u nich doma změnili, myslela na to, jak to bude zábavné, až překvapí přátele svým příjezdem, hýčkala si pomýšlení, jak bude trávit čas s milovanými členy své rodiny. Bylo už skoro

ráno, když jí mysl konečně dovolila propadnout se do tolik potřebného spánku.

Pojedu domů. Domů. Je to tak strašně, strašně dávno.

V následujících několika dnech byl celý dům vzhůru nohama. Paní Staffordová Smythová seznámila se svými úmysly sloužící a všichni se vrhli do horečných příprav jejího odjezdu.

Nejvíc práce ze všech měla nejspíš Belinda. Bylo zapotřebí vybrat z bohatého šatníku paní Staffordové Smythové oblečení a zabalit ho, na poslední chvíli nakoupit různé drobnosti, na kloboucích oprášit péra a vyměnit stuhy. Belinda přebíhala od jednoho úkolu k druhému s úsměvem na tváři. I já budu brzy na cestě! „Ach, maminko, já se tak těším!“ šeptala si při práci radostně pro sebe.

Do obývacího pokoje přišel Windsor s několikerymi šaty přehozenými přes paži. „Tady jsou šaty milostpaní. Poslali je z čistírny,“ informoval Belindu v odpověď na její nevyslovenou otázku. „Hned jí je odnesu nahoru.“

„Zrovna tam jdu. Vezmu je tam, když vám to nebude vadit,“ nabídla se Belinda.

Windsor už si zvykl, že Belinda tu a tam s něčím vypomáhá. Ale Belinda věděla, že se pořád ještě drží svých zkostnatělých představ o tom, co má správně ten který sloužící na té které pozici dělat. Belinda byla pečovatelka a společnice jeho milostpaní. Neslušelo se, aby něco obstarávala, sháněla, zařizovala. Nicméně po chvílce váhání nejspíš usoudil, že v tomto případě je to v pořádku, a bez námitek šaty Belindě předal.

„Děkuji vám, slečno,“ pronesl prkenně a Belinda nabyla jistoty, že si to vyhodnotil tak, že mu nestojí za to se s ní dohadovat. S oblečením v náruči zamířila do patra, na rtech jí pohrával lehounký úsměv.

„Nesu ti oblečení z čistírny,“ oznámila staré dámě od prahu jejího pokoje.

„Ach, výborně!“ zaradovala se paní Staffordová Smythová. „Už jsem se začínala bát, že mi ho nestihnou poslat včas, protože tu mělo být včera.“

„Tak teď je konečně tady. Mám ty šaty pověsit do skříně, nebo zapakovat?“ zeptala se Belinda.

„Nechala jsem si na ně místo tamhle v tom kufru,“ odpověděla paní Staffordová Smythová, ukázala prstem a Belindě bezděčně vylétlo obočí. „Kufr“ byla obrovitá truhla.

Propána, pomyslela si Belinda, co tam bude se všemi těmi šaty dělat? A to ještě plánuje nakupovat nové! Sama hodlám být pryč stejně dlouhou dobu a mám jen cestovní kufr a krabici na klobouk. Další důvod k úsměvu.

„Už máš sbaleno?“ zeptala se paní Staffordová Smythová.

Belindu tou otázkou zaskočila, ale v odpověď zavrtěla hlavou. „Budu s tím hotová raz dva,“ ubezpečila svou zaměstnavatelku.

Paní Staffordová Smythová se zatvářila lehce znepokojeně. „Neotálej příliš,“ pronesla ustaraně. „Vlak odjíždí v deset.“

„Můj vlak odjíždí až ve čtyři,“ informovala ji Belinda. Všechno už si zařídila, koupila si i jízdenku, ale paní Staffordová Smythová po Belindině odpovědi strnula v půli kroku, prudkým pohybem otočila hlavu a nechápavě se na Belindu zahleděla.

„Jak to myslíš?“ zeptala se ostře.

Belindě začal stoupat nach do tváří. Pravda, nepožádala jsem svou zaměstnavatelku o svolení. Měla jsem v úmyslu zavést s ní na to řeč, ale všechno probíhalo v takovém kalupu, že na rozmluvu nebyl čas. Alespoň tak to Belindě připadalo. Přece milostpaní nečeká, že tu zůstanu a budu dohlížet na chod domácnosti. Je tu Windsor a paní Potterová, jsou tu služky. Dřív paní Staffordová Smythová hodně cestovala a nikdy nepsvěřila dozor nad personálem někomu jinému. No, tak jsem se prostě domnívala, že tu nebudu potřeba. Ale neměla jsem se co domnívat. Měla jsem nejdřív požádat o svolení a pak si teprve zajistit jízdenku. Koneckonců, jsem tu v zaměstnaneckém –

„Jak to myslíš?“ zeptala se paní Staffordová Smythová znovu.

„Ach, teto Virgie,“ spustila Belinda kajícím tónem. „Já se moc omlouvám. Prostě jsem to nedomyslela. Asi jsem byla z toho všeho zmatená. Měla jsem se tě zeptat. Nedošlo mi, že budeš chtít, abych tu zůstala a –“

„Abys zůstala *tady*? No, to samozřejmě v žádném případě. Předpokládám, že mě budeš doprovázet – do New Yorku.“

„Doprovázet tě?“ opakovala Belinda nanicovatě.

Paní Staffordová Smythová vypadala otřeseně. „Ovšemže.“

„Ale... ale tys neřekla... neříkalas nic o tom, že bych měla jet s tebou,“ upozornila Belinda starou dámu.

„Že ne?“ Paní Staffordová Smythová se zatvářila udiveně. „Možná ne. Asi... asi mě nenapadlo, že to... že by mohlo připadat v úvahu něco jiného.“

Prostě jsem měla za to, že je to jasné. Bylo to ode mě lehkomyšlné. Trestuhodně lehkomyšlné!“

Belinda cítila, jak jí srdce tluče v hrudi.

„No, nevádí,“ pokračovala stará dáma. „Pořád je ještě čas, aby ses uchystala. Zazvoním pro Ellu, aby ti pomohla zabalit,“ a paní Staffordová Smythová zamířila ke zvonku.

„Ale...“ zadržela se Belinda, „ale já jsem... já už jsem si zařídila něco jiného.“

Paní Staffordová Smythová se zarazila s rukou na bzučáku. „Ty... ty... Jak něco jiného?“ zeptala se jen.

„Já jsem... koupila jsem si jízdenku... jízdenku na vlak domů,“ podařilo se Belindě ze sebe vypravit.

Paní Staffordová Smythová se složila do nejbližšího křesla. „Aha,“ prolesla pomalu.

Belinda se k ní rozběhla a klekla si na zem vedle ní. „Mě vážně vůbec nenapadlo, že čekáš, že pojedu s tebou. Myslela... myslela jsem si, že to pozvání je jen pro vás dvě, pro tebe a tetu Celií. Nevěděla jsem, že je tam místo pro víc hostů než vás dvě. Tak jsem si řekla, že se ten čas hodí, abych ho využila k... k návštěvě našich u nás doma. Omlouvám se. Nenapadlo mě, že ti to bude vadit.“

Paní Staffordová Smythová byla bledá. Vztáhla třesoucí se ruku k Belindě, aby jí shrnula zbloudilé kadeře z obličeje.

„A ne... nezůstaneš doma, vid?“ zeptala se rozechvěle.

„Ach, ne, ne,“ slíbila jí Belinda okamžitě. „Chci tam jet jen na tak dlouho, jak budeš pryč ty sama.“

Paní Staffordová Smythová se zhluboka nadechla. Vydechla. „Pro smilování boží, dítě,“ řekla a doprovodila svá slova nervózním smíchem. „Tys mně tedy vyrazila dech.“

„Snad sis nemyslela...?“ začala Belinda, ale okamžitě jí došlo, že přesně to si paní Staffordová Smythová myslela. Staré paní se poznenáhlu vracela barva do tváří, Belinda to pozorovala a v tu chvíli si uvědomila, jak moc pro ni znamená, že má Belindu v tomto velkém, prázdném domě za společnici.

A s tímhle poznáním přišlo zároveň vědomí, že Belinda nebude moci nikdy, vůbec nikdy od staré dámy odejít a nechat ji samotnou. Zamrazilo ji z toho pomyšlení po celém těle. Měla paní Staffordovou Smythovou ráda.

Ze srdce ji milovala. Stará dáma byla pro ni jako babička, kterou nikdy neměla příležitost poznat. Ale zůstat s ní napořád za cenu toho, že už nikdy nebude se svou milovanou rodinou, byl strašlivý závazek. Belinda si nebyla jistá, jestli by dokázala něco takového unést, opravdu být tak nesobecká.

„Mé ubohé dítě,“ broukla teď paní Staffordová Smythová tiše a znovu pohládila Belindu po vlasech. „Já jsem vlastně strašně necitelná. Dřepím si tu ve svém domě, den za dnem, a vůbec mi nedochází, jak si tu musíš připadat osamělá, daleko od svých drahých tam u vás doma. A jak se jim musí stýskat po tobě! Ovšemže bys měla zajet domů. Mělo mě to napadnout samotnou. Je to skvělá příležitost, kterou by bylo škoda nevyužít. Jsem ráda, že jsi tak rozumná, žeš to takhle vymyslela, když mě samotnou to nenapadlo.“

Spočinula rukou na Belindině hlavě. Zahleděla se Belindě do modrých očí a přes tvář jí přelétl stín. „A nebudu po tobě chtít, abys ten slib dodržela,“ řekla laskavě, třebaže očima Belindu prosila, ať se vrátí. „Víš, že tě mám ráda. Víš, že stojím o to, abys tu byla se mnou, ale nebudu od tebe žádat, abys mi to slíbila.“

„Já se vrátím, teto Virgie,“ pronesla Belinda šeptem a natáhla se ke staré dámě, aby jí mohla vtisknout polibek na tvář.